

תמורה יז

משה שווערד

Please join us for a Purim seuda at our home after the vasikin minyan at the BMKGH.

You are welcome to BYODT.

Daf HaYomi following the seuda.

1. רמב"ם הלכות נדרים פרק ד הלכה ז

וכשם שנשאלים על נדרי האיטר ומתירין אותו, כך נשאלים על נדרי הקדש ומתירין אותו, בין נדרי קדשי בדק הבית בין קדשי מזבח, ואין נשאלין על התמורה.

2. כסף משנה הלכות נדרים פרק ד

ומ"ש בין קדשי מזבח וכן מ"ש ואין נשאלין על התמורה. נראה שהוא נלמד ממה ששינונו בפ"ב דתמורה (דף י"ז) עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד במוקדשין וכיון דבשוגג נמי חיילא תמורה שוב אין בה שאלה דהקדש טעות חייל בה וכיון דתמורה איתא בקדשי מזבח ואמרינן שהיא מוחלקת מהקדשים בכך ממילא משמע דקדשי מזבח נמי בטעות אינם קדושים וכיון שכן ישנם בשאלה. וכן משמע מדתני ברפ"ה דנזיר (דף ל"א) אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן בש"א הקדש ובה"א אינו הקדש משום דהקדש בטעות הוא וסתם מקדיש שור הוא למזבח:

3. קצות החושן סימן רנה: ב

וראה לשון הרמב"ם פ"ב מהלכות שבועות הל' י"ז ז"ל, מי שנשבע והיה פיו ולבו שוין בשבועה ואחר שנאסר חזר בו מיד תוך כדי דיבור והוא כדי שיאמר שלום עליך רבי ואמר אין זו שבועה או ניהמתי או חזרתי וכיוצא בדברים אלו שענינם שהתיר מה שאסר, הרי זה מותר ונעקרה השבועה שזה דומה לטועה עכ"ל. הרי מבואר דחזרה דתוך כדי דיבור אינו אלא משום דהו"ל כמו טעות נדר וכמ"ש, וכיון דקי"ל דאין נשאלין על התמורה וכמ"ש הרמב"ם (ה"ב) ז"ל, המתכוין לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים הרי זו תמורה ולוקה, והוא מסוגיא דנזיר דף ל"א (ע"א) טעמא דבית שמאי דהקדש טעות שמה הקדש דילפי תחלת הקדש מסוף הקדש, מה תמורה אפילו בטעות אף הקדש בטעות, ובית הלל סברי הני מילי סוף הקדש אבל אחותי הקדש בטעות לא מחתינן. וכן הוא בתמורה דף (ט"ו) [י"ג] (ע"א) יהיה לרבות שוגג כמזיד ע"ש. וכ"כ הרמב"ם פ"ד מנדרים (ה"ז) דאין נשאלים על התמורה ע"ש, וא"כ נקוט מיהא פלגא בידך דגבי תמורה לא מהני חזרה תוך כדי דיבור כיון דחייל בטעות, ...

4. רמב"ם הלכות תמורה פרק א הלכה ב

אחד הממיר בזדון או שהמיר בשגגה הרי זה עושה תמורה ולוקה, כיצד המתכוין לומר הרי זו תמורת עולה שיש לי ואמר הרי זו תמורת שלמים שיש לי, הרי זו תמורה ולוקה, אבל אם דימה שמותר להמיר והמיר, או שאמר אכנס לבית זה ואמיר מדעתי ונכנס ושכח והמיר שלא מדעתו הרי זו תמורה ואינו לוקה עליה. השגת הראב"ד: אבל אם דימה שמותר להמיר והמיר וכו'. א"א בפירושו אמרו בגמרא כסבור שמותר להמיר והמיר גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי ופירושו הגוזז והעובד באותה תמורה לוקה אבל בקדשים אינו לוקה מפני שהוא הקדש טעות וכן כל הענין שנתפרש בגמרא על אותה פסקא עשה שוגג כמזיד בתמורה וכו' על זה הדרך מתפרשים. השגת הראב"ד: ונכנס ושכח והמיר וכו'. א"א אין כאן שכחה לפי ענין הגמרא אלא טעה שטעה באותו בית סבר שהוא הבית שאמר אכנס בו ואקדיש ואמיר זהו הקדש טעות וגבי תמורה קדוש. +

5. כסף משנה הלכות תמורה פרק א

[ב] אחד הממיר בזדון או שהמיר בשגגה. משנה בפ"ב דתמורה (דף ט"ז): ר"י בר יהודה אומר עשה שוגג כמזיד בתמורה וכתב רבינו בפירושו המשנה והלכה כרבי יוסי דאין חולק עליו. ואני אומר אפילו אם היה נמצא מי שחולק עליו הלכתא כוותיה דר"י בר יהודה מדאיפליגו אמוראי אליביה ועוד דאמרינן בפ"ק (דף י"ג) גבי הא דתנן ר' יהודה אומר הולד עושה תמורה ורבנן (יהיה) לרבות שוגג כמזיד אלמא רבנן הכי סבירא להו. ומ"ש כיצד המתכוין לומר ה"ז תמורת עולה שיש לי וכו' עד ואינו לוקה עליה. שם ה"ד שוגג כמזיד אמר חזקיה כסבור שהוא מותר להמיר (גבי תמורה לקי) גבי קדשים לא לקי ר"ל ור"י אמרי כסבור לומר תמורת עולה ואמר לבן גמי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי ר"י אומר באומר תצא זו ותכנס זו גבי קדשים כאומר שנולד בהם מום נאכלים בלא פדיון גבי תמורה לקי רב ששת אמר באומר אכנס לבית זה ואקדיש ואמיר מדעתי ונכנס והמיר והקדיש שלא מדעתו גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי. ופירש"י גבי תמורה לקי דרבי ביה קרא יהיה שוגג כמזיד גבי קדשים לא לקי דלא מציינו מלקות אלא במזיד ובהתראה. כסבור לומר שור שחור שיצא מבית זה תחלה יהא תמורה תחת זה ויצא מפיו שור לבן גבי תמורה קדיש ולקי דהא גלי ביה קרא גבי קדשים אם בעל מום הוא למזבח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות אינו הקדש. תצא זו ותכנס זו ואותה של הקדש תמימה היא ולא נפקא לחולין אלא תופסת זו בקדושתה והויא תמורה והוא סבור שתצא לחולין כבעל מום ולא להמיר נתכוון ואפילו הכי לקי וגבי קדשים נמי דומיא דהאי שהיה יודע שהקדשים אסורים לזרים אבל סבור הוא דהיכא דנפל בהם מום נאכלין בלא פדיון והיינו דומיא דהאי שהיה יודע שהתמורה אסורה אבל בכה"ג דסבר דמותר לא אמר יותר ונכנס והקדיש והמיר שלא מדעתו שבעל מחשבות הוא ולא היה יודע מה היה אומר בתמורה קדש ולקי דגלי קרא שוגג כמזיד בקדשים לא קדיש ואי אכא בעל מום למזבח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות הוא עכ"ל. ומשמע דכל הני אמוראי לא פליגי לענין שהיא תמורה דכל חד מהני הוא תמורה מיהו לענין מלקות משמע ליה לרבינו דאע"ג דבמתכוין לומר ה"ז תמורת עולה שיש לי ואמר תמורת שלמים לוקה משום דנתכוין

להמיר אבל כסבור מותר להמיר אינו בדין שילקה דהוי כאנוס ובהא פליגי ר"י ור"ל עליה דחזקיה וכן בההיא דרב ששת כיון דהמיר שלא מדעתו הוי כאנוס ואינו לוקה. ויש לתמוה למה השמיט רבינו ההוא דאמר ר' יוחנן באומר תצא זו ותכנס זו:

6. רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק א הלכה ג

המתכוין לומר שלמים ואמר עולה עולה ואמר שלמים לא אמר כלום עד שיהיו פיו ולבו שוים, לפיכך המתכוין לומר על בעל מום עולה והקדישו שלמים או שלמים ואמר עולה אע"פ שנתכוון לאיסור אינו לוקה, מי שדימה שמותר להקדיש בעל מום למזבח והקדיש ה"ז קדוש ואינו לוקה.

השגת הראב"ד: הרי זה קדוש. א"א טעה בזה כי מי שדימה שמותר להקדיש בעל מום למזבח והקדיש אינו קדוש כלל שהוא הקדש טעות וה"ג בתמורה עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד בקדשים ואמרין בגמרא היכי דמי שוגג כמזיד בתמורה אמר חזקיה כסבור מותר להמיר דכוותה גבי קדשים כסבור מותר להקדיש בעלי מומין למזבח גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי פירוש גבי תמורה קדוש והגוזז והעובד בו לוקה אבל גבי קדשים לא לקי לפי שאינו קדוש מפני שהוא הקדש טעות וזה המחבר שדימה גבי קדשים לא לקי אבל קדוש הוי וגבי תמורה מילקי נמי לקי על שהמיר טעות גדולה טעה שלא מצינו לוקה על השוגג ואומר מותר שוגג קרי ליה ובהלכות תמורה ג"כ טעה בזה.

7. כסף משנה הלכות איסורי מזבח פרק א

מי שדימה שמותר להקדיש בעל מום למזבח. בפרק שני דתמורה (דף י"ז) תנן עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד במקדשין ובגמרא מאי טעמא וכו' אמר קרא יהיה קדש לרבות שוגג כמזיד היכי דמי שוגג כמזיד אמר חזקיה כסבור שהוא מותר להמיר דכוותה גבי קדשים כסבור מותר להקדיש בעלי מומין למזבח גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי. וכתב הראב"ד על דברי רבינו טעה בזה כי מי שדימה שמותר להקדיש בעל מום למזבח וכו'. ותירוץ השגה זו מבואר בדברי רש"י שכתב גבי תמורה לקי דרבי ביה קרא שוגג כמזיד גבי קדשים לא לקי דלא מצינו מלקות אלא במזיד ובהתראה עכ"ל.

8. רמב"ם הלכות תמורה פרק א הלכה יז

הממיר בכלאים או בטריפה ויוצא דופן או בטומטום ואנדרוגינוס אין הקדושה חלה עליהן והרי זה כמי שהמיר בגמל או בחמור לפי שאין במינן קרבן ולפיכך אינו לוקה, מה בין אלו לבעל מום בעל מום יש במינן קרבן אלו אין במינן קרבן.

9. לחם משנה הלכות תמורה פרק א

[יז] או בטומטום ואנדרוגינוס וכו'. וא"ת כיון דפסק רבינו ז"ל בהלכות איסורי מזבח בפ"ג דהמקדיש טומטום ואנדרוגינוס וטרפה וכלאים ויוצא דופן למזבח הרי זה כמקדיש עצים ואבנים למה הוצרך לכתוב כאן דאין עושין תמורה וכי מאחר שאינן קדושים איך מקדישין בשלמא בטרפה ויוצא דופן משכחת לה כדאמר ר"מ בסוף פ"ב דתמורה במקדיש בהמה ואח"כ נטרפה במקדיש ולד ויצא דופן ולהכי הוצרך רבינו ז"ל לכתבה אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס אמרו שם דלא משכחת לה אלא בולדי קדשים ואליבא דר' יהודה דאמר הולד עושה תמורה וכיון דרבינו ז"ל פסק דאין הולד עושה תמורה היכי משכחת להו כלאים וטומטום ואנדרוגינוס. ושם רבינו ז"ל תפס לשון המשנה אע"ג דלפי מאי דפסק הוא דאין הולד עושה תמורה לא שייכי.

10. שו"ת אחיעזר - חלק ב - סימן מג

(ו) ולמשנת"ת בש"י הרמב"ם דלהכי לוקה בצו"ש משום לאו דלא יחליפנו כמש"כ באות ב' או משום דילפינן מקרא דאחד ממיר ולא שנים ממירים בחלות התמורה ומסברא ג"כ לא דמי לכל הני שאין עושים תמורה בדה"ב ותמורת נכרי דילפינן ממעשר ששנוי הקדושה וכן מנחות ועופות שהם מין קרבן אחר ובהמה אמר רחמנא וכן באברים ועוברים דא"ע בהם תמורה כמבואר בחולין ס"ט דילפינן ממעשר והוא שינוי ג"כ בגוף הקרבן דאברים לבדם ועוברים אינם ראויים לקרבן משא"כ צבור ושותפין נהי דשנוי קרבן צבור מקרבן יחיד אבל קרבן שותפות מקרבן יחיד אין חילוק כלל לבד במנחה דנפש אמר רחמנא ואין שום שינוי בגדר הקרבן בין קרבן שותפין מקרבן יחיד אלא דגזיה"כ הוא ממעשר או מקרא דאחד ממיר ואין שנים ממירים בחלות התמורה ואמרין דאין לך בו אלא חידושו בחלות התמורה דלא חלה אבל על לאו דלא יחליפנו לוקה:

אולם כיוצא בזה מצינו בולד קדשים דבאמת אין חילוק בולד קדשים לבד בחטאת ואשם דהלכתא גמירי לה אין בקדושתו שינוי משאר קרבנות ומה שהיא קדושה הבאה מאליה הרי הא בכור ג"כ קדושה הבא מאליה ועושה תמורה ולמ"ד בהויתן הן קדושים הרי הוא כבכור ממש ובגזיה"כ נתמעט מקרא דוה"י הוא ותמורתו יהי' קדש הוא ולא וולד וא"כ המיעוט היא בחלות התמורה ובדין שילקה ואם שהרמב"ם סתם דין זה ולא הזכיר בולד דין תמורה שילקה אבל ידוקדק בזה דהרמב"ם שכתב בהלכה י"ז הממיר בכלאים או בטומטום ואנדרוגינוס אין הקדושה חלה עליהן לפיכך אינו לוקה ויעו"י בלח"מ שהרגיש בזה דהא לפי המבואר בדברי ר"מ כלאים וטומטום ואנדרוגינוס אי אתה מוצא אלא בולדות קדשים אליבא דר"י דאמר הולד עושה תמורה א"כ למש"פ הרמב"ם כרבנן דאין הולד עושה תמורה לא משכח"ל קדושת הגוף ככלאים וטו"א ולמה נקיט הר"מ כלאים וטו"א ולמש"כ א"ש דולד קדשים אע"פ דאינו עושה תמורה משום דילפינן מהא רק על חלות התמורה אבל מילקי לקי אולם בטו"א דאין קדושה חלה עליהן כלל ואינו לוקה ג"כ ולהכי דקדק הרמב"ם בלשונו לפיכך אינו לוקה מה שלא הזכיר כן הרמב"ם

בלשונו בשארי דברים שאינם עושים תמורה כמו עופות ומנחות ואברים ועוברים משום דבטו"א וכלאים עיקר הנפ"מ לענין מלקות ולהכי סיים שאין לוקין והא דק' אי אתה מוצא אלא בולדות קדשים ואליבא דר"י דס"ל ולד עושה תמורה היינו דמפרש ר"מ אין קדושין ואין מקדשין על חלות התמורה ולא משכח"ל רק בולדות קדשים אליבא דר"י:

11. רמב"ם הלכות תמורה פרק ד הלכה ט

ולד בעלת מום הרי הוא כולד התמימה לכל דבר ויקרב כראוי לו.

12. לחם משנה הלכות תמורה פרק ד הלכה ט

[ט] ולד בעלת מום הרי הוא כולד התמורה וכו'. כתב הרב בעל כ"מ ז"ל דהיא פלוגתא בפ"ק דבר פדא ור"י. וקשה לי טובא דאין זו ענין כלל להיא פלוגתא דהיא פלוגתא הוי בבהמת חולין בעלת מום מעוברת דהקדיש עוברה דלר"י הוי קדושה ולרב פפא לא. וכבר כתב רבינו ז"ל דין זה בפרק ט"ו מהלכות מעשה הקרבנות דקי"ל כר"י דקדושה חלה על העוברים אע"פ שאמם בעלת מום אבל הא דהכא הוי שהאם קדושה ובאמצעה חלה על הולד והיא בעלת מום וזה נתרבה בברייתא ריש פ' אלו קדשים מקרא דאם זכר אם נקבה דאמר שם אין לי אלא תמורת תמימין וולד תמימין ולד בעלי מומין ותמורת בעלי מומין מנין תלמוד לומר אם זכר לרבנות ולד בעלי מומין אם נקבה לרבנות תמורת בעלי מומין ואמר שם בגמרא למאי הלכתא אמר שמואל ליקרב ואליבא דר"א דמהו דתימא כי קאמר ר"א עולה דאיכא שם עולה וכו' בר פדא אמר לרעיה ואליבא דר"א וכו' רבא אמר לרעיה ודברי הכל משמע מאותה סוגיא דלכ"ע לרבנן דפליגי עליה דר"א גבי מפריש נקבה לעולתו דקאמר ר"א יקרב עולה ואינהו אמרי ירע אית להו דולד בעלי מומין אינו אלא לרעיה ולא להקרבה דאין לומר דמקדיש עובר במעי בעלת מום איירי כדסבור הרב בעל כ"מ ז"ל דאולדות קדשים קאי ועוד דלשוו ולד בעלת מום לא משמע כלל מקדיש עובר וא"כ רבינו ז"ל דפסק כרבנן בהאי פרקא איך כתב כאן הקריב. ונראה לתרץ קושיא זו דשם בסוף הסוגיא הקשו לר' ישמעאל ור"ע דדרשי ולדות ותמורות מקראי אחרוני דהני קראי דזכר ונקבה מאי עבדי ותירצו לולד בעלי מומין ולתמורת בעלי מומין ואי רבנן לית להו ולד בעלי מומין א"כ תקשי להו נמי קראי מאי עבדי להו ואמאי לא מקשה בגמ' לרבנן אלא ודאי דהך דרשא דולד ותמורת בעלי מומין רבנן נמי דרשי לה וגלי קרא בהני דיקרבו ולא ילפינן מקריב נקבה לעולה מולד בעלי מומין דשאני הני דקדושים מתחלתן הוו, ומאי דקאמר בגמרא ואליבא דר"א סובר רבינו דאפילו לר"א קאמר דס"ד לר"א לא צריך קרא דכי היכי דמקריב נקבה לעולה הולד יקרב עולה ה"נ לכך קאמר דאפילו לדידיה צריך קרא בהא (ולא צריך קרא). זה נ"ל דעת רבינו ז"ל ואע"פ שהוא דחוק קצת:

13. שערים מצ' בהלכה (נזיר כה)

רק קדשיך כו' בולדי קדשים ובתמורתם הכתוב מדבר. במס' תמורה (זו.) פי' רבינו גרשום משום דתמורה נמי איקרי קדש, "אשר יהיו לך", משמע הולדות שעתידות לילד מן הקדשים, "תשא ובאת אל המקום", משמע דמאחר שמכניסם לבית הבחירה א"צ לעשות יותר, אלא ימנע מהם מזון ומים כדי שימותו. נ"ל להוסיף ביאור הא דדרשינן רק קדשיך זה תמורה, משום דתמורה הוא כח שני של קדושה, והלשון "רק" בא למעט, כלומר אפי' קדושה מועטת. (אלא דצ"ע היאך ס"ד דעל ידי שמביאו לבית הבחירה ומונע ממנו מזון ומים מקיים מצות נדר שהיה עליו, ואפשר משום דהקדושה שלהם מועטת, ואינן ראוין לגבי המזבח, חייבה התורה שיביאם לירושלים לבית הבחירה ויגרום להם מיתה דהוא כשב ואל תעשה, ולא די שיגרום להם מיתה בביתם, ובארוי לבנון מפרש דלכך צריך להעלותם לירושלים, ולא די שישארו בבית, ושם יגרום להם מיתה בידי אדם, דעל ידי זה יטעו ויאמרו שאינם קדשים אלא חולין הם, ויבאו להשתמש בהם לגזוז ולעבוד וימעלו בהם. L

14. נתיבות הקודש (נזיר כה)

בבית הבחירה, והוה תמוה, האיך הריא לומר ואיצטרך על זה ילפותא מקרא דלא יביאם שימותו בבית הבחירה והלא זהו להביא ולגרום טומאה בבית המקדש. וצ"ל דוהו הריא מצד חיוב הנדר והיינו דאיכא בחיובא דקרבת תרתי, א' להביאם לעזרה, ב' להקריבם, וע"ז יש הריא לומר בחטאות המתות דאף דחיוב להקריב ליכא, בכל"ז חיוב הבאת קרבן בעזרה איכא ולעולם לא יצא מידי נדרו עד שיביאם לעזרה וכמו דאיכא חיוב בכל הקרבנות מצד חיוב נדרו להביאם בעזרה, ואף במקום דאמר הרי זו וליכא חיוב אחריות עליו בכל"ז חיוב להביאם לעזרה איכא וכמו שמפורש בערכין דף כ' ע"ב כיון דאמר זה ומת אינו חייב באחריותו עלי להביאו קאמר ומפורש ברש"י לטרוח עד שיתקרב, וכן מפורש ברש"י בב"ק דף י"ב ע"ב ב"ד"ה מחיים שאחריות הוא עליו, ומפורש בחידושי הרש"ש הדכונה דאיכא עליו חוב להביאה לבית הבחירה, וע"ז הריא לומר דגם בחטאות המתות כדי ליטרי מידי נדרו אכתי איכא עליו חיוב הבאה, וע"ז קמ"ל וילפינן מקרא דליכא עליו שום חיוב הבאה, וא"כ קצת מיושב דאין הכוונה שימותו בעזרה דוקא אלא הכוונה דהריא לומר דיש חיוב הבאה בעזרה, ויש ליתן טעם לשבח דמשו"ה גם לענין זה יש הריא לומר דבבית הבחירה המתות ימותו בכל מקום ובולדי קדשים בבית הבחירה, והיינו טעמא דבאמת בחטאות המתות מפורש בב"ק דף ק"י ע"ב דלעולם הפרשה בטעות וא"כ דין נדר ליכא ונדר בטעות היה, וא"כ ליכא עוד חיוב הבאה כלל, אבל בולדות קדשים דאכתי נדרו בתקפו אז הריא לומר דאיכא חיובא מצד נדרו להביאו לעזרה דוקא וכנ"ל.

נז"ל יאמ"ר
 ע"ז הריא
 כ"ה ע"ב
 נז"ל יאמ"ר
 ע"ז הריא
 כ"ה ע"ב
 נז"ל יאמ"ר
 ע"ז הריא
 כ"ה ע"ב

כ"ה ע"ב וולדי קדשים בבית הבחירה, ומפורש ברש"י יעלו לבית הבחירה וימותו כדכתיב תשא ובאת, וצ"ע אין הריא לומר להביא לבית הבחירה שתמות שם, חדא דהא אין מכניסין שרץ ונבילה בבית המקדש ואף בעת שמכניס אותה היא חיה בכל זאת אסור לגרום טומאה וכמו שמפורש בפ"ק דפסחים דף ט"ז ע"א דגם בגרמא אסור לגרום טומאה בקדשים, דדוקא בספיקא פליגי שם אבל בודאי משמע דאף בגרמא אסור, ועוד כלום יש איזה זק עבודת קדשים במאי שהקרבן ימות בבית הבחירה, ובפירוש רבינו גרשום בתמורה דף י"ז ע"ב מאחר שנשאם שם אין צריך לעשות יותר אלא יכניסם לבית הבחירה וימנע מהם מים ומזון כדי שימותו ויפטר עכ"ל, ומשמע מרבינו גרשום דאין הכוונה הכא להכניסם לבית הבחירה אלא הכוונה דימנע מהם מים ומזון כדי שימותו ויפטר והיינו ויפטר מחובת נדר. אמנם התוס' ד"ה ומאי תקנתן תשא ובאת בירושלים יכול יעלם לבית הבחירה וימנע מהם מים ומזון כדי שימותו כלומר יכניסם כדרך שעושים בולד חטאת ובתמורת חטאת דאולי למיתה, והוה לפי הריא, אמנם א"כ בתוס' ד"ה אי לאו קרא הוה אמינא ולד חטאת בכ"מ שירצה בגבולין שימותו אבל מעולה ומשלמים יביאם לבית הבחירה, ומוכח מהתוס' דאמנם כוונת הש"ס להקשות דיביאם דוקא לבית הבחירה וימותו

תורת משה עה"ת פרשת תצוה

אין כאן מקומו כלל, ליישב כקדים מה שאמרו קבולה כפלאם לחוקמי ניקסא הוא לדבק עלמנו ומחשבתו ביושע"ה וכבר רמזו הכו"ל בירושלמי דסקלים על פסוק צללם יחלך איש שלעולם יראה אדם כאלו צעל הסמויעה לנגדו ע"ס רולה לומר שעי"ז מוכין שמועחו ביוזר כיון שמדבק כספו צעל הסמויעה מ"כ"ס צמרע"ה דליהו שרשא דלוצייתא כולה, ועד"ל איזי חושב משכח"ל צמורה צי"ס שמה משרע"ה ח"ל ליהושע קאל מומי כל מה דלכיכת ח"ל רבינו משה כלום הכחיד שעה אחת הלל כחצה עלי ויהושע בן כון כער לה ימיש מחיך סאוהל מיד חשש כמו של משה פירש"י משום שחלמידו קום לו, וסגי צ"ס סלפמינו חשש כמו של יהושע וכסחכחו מומי ג' מלות הלכות וכולו לו ז' מלות ספקות ע"ס והדבר לע"ג ח' מ"ט חשש כמו של מרע"ה העביו ונ"ד מכל אדם וכי רע בעיניו שחלמידו הניע למעלתו והלא אפי' צעל איכסי אמרו הכו"ל צכל מחקאליס חוץ מצנו ותלמידו ויליף לו' מדאלישע דח"ל לאל"ה ויס' כא פי שכים צדוק ח"ל, ומשה חקאח חלילה, והגבי חשש כמו של יהושע ק' מ"ט לחשות כמו, צ' ק' מומ"כ אי צמורה סולכך יהושע לשאל מרע"ה ומתנת בלוה ונדל לצב אמר כלום הכחיד שעה ח' ח"כ רע ומר לחשוב כך על יב"כ מכהיגם של ישראל וכן לא יעשה ואם לא הי' לריך לטוס דבר למה נעכס מה ח"ל למיעצב לומר לריך איזי הלכה סלוכי והוא לא לריך לה וכי יסקר, ג' מה עונש יס צטולדו נו"ז' מלות ספקות מומ"כ אי כבר שומעם ועשה כקתפקו לו מתנת סכסס ח"כ סיינו שכסס ונ"ט לחלק כשתכחו ג' מלות הלכות וכולו ז' מלות ספקות הלל הכל הי' בכלל שכסס, ואי עדיין לא שומעם מעולם ח"כ לא כולדו לו ספקיות סיוס שחרי עדיין לא סדעו לו מעולם חס סיוס ששולס לא כחשוכר על ספקיות עד עתה, ח"כ אין זה עונש אדרבה זה הוא ציור ענין סלכות, וכל מה שאדם מצר סלכות כל עוד יוזר כולדו' לו ספקיות כחונן לכל מצין ויודע :

וליישב כל זה כקדים לומר דתוכיבו סקדוסס אין סוף וחכמיה וגם מרע"ה לא עמד על קופס סחרי שער כו"ן שצביכה לא כחבלה לו, חלא סמירע"ה ז' מלות חל"ס :

דגה כי כן צמח שאמרו מרע"ה סיושע צ"כ ישאל מומי יס צום צ' כיוכה או מה ששכח משה שכבר למד מומי, או לצבר ספקותיו שאין אדם כולטו מוסקיות חס יבנה כחול ימיס, ויהושע צ"כ סנין סעל סכסס סולל מומי מרע"ה וכבר כ' לעיל קנולס כפלאם לחרון סול ססחצדקוה צמרע"ה ח"ב ונ"כ"ס הדבק צו צמיס סיוחו ולל וס משהלו ח"ך ילייר סיוסכ דבר ע"כ לכבודו ססיב לו יהושע ח"ך חסכס וסכסי דבק צלור ססיס צלחלך כסער כחצה, ויסצ"כ כער לא יעיש מחך ססהל, חומס מיד חשש כמו של מרע"ה צממעו כי לדעה יהושע אין כול ספקיות וסרי ככס צבלל כסין עני' ולא ידע רע צעיי מוס סיס' חלמיד סחניו סעמלל סקומו לחרו צום סקוב סיושעו שכבר למד וסניע ולא יקסס לו דבר, וככסה דב' סגרוקו חונה דכתלס חשש כמו של מרע"ה מעעס סכ"ל, וכסחניגיס יושע כן חשש כמו על סגרים לער לרצו וכלעער צלערו, וסיוס כי אין סקצ"ס מחור על עניס ח"ס ונ"כ"ס ללדיקיס וקציצו כעערה מלוד ולשווח זה אינו מחסס סכר סיוס כס, ע"כ סילס לו סקצ"ה עונסו סליער חס רצו סכססכסס מעס ג' מלות סלכות, וסככו סנוצ על סכלעער צלערו על רצו סטולדו לו ז' מלות ספקיות ע"י צור ענין סלכות וסיוס כי עדה סוצה מרונה מרע"ה סרעניוח ע"כ סיס סעונס קן צכססס ג' מלות, וסככר סיס צספקות ז' מלות חל"ס :